

Załącznik 2A

Ewa Stala

Autoreferat

1. Dane osobowe:

Ewa Stala

2. Posiadane dyplomy i stopnie:

- magister filologii hiszpańskiej [praca magisterska pt. „Los arabismos en el *Inventario de bienes moriscos en el Reino de Granada* (s. XVI)” napisana pod kierunkiem prof. dr. hab. S. Widłaka], 15.05.1996 r. (dyplom z wyróżnieniem);
- doktor nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa [praca doktorska pt. „Los nombres de los colores en el español de los siglos XVI-XVII” napisana pod kierunkiem prof. dr. W. Mańczaka], 28.09.2000 r.

3. Dotychczasowe zatrudnienie w jednostkach naukowych:

- 1996-2000 – doktorantka w Instytucie Filologii Romańskiej UJ
- 2000-2003 – asystent w Instytucie Filologii Romańskiej UJ
- od 2003 – adiunkt w Instytucie Filologii Romańskiej UJ

4. Wskazanie osiągnięcia naukowo-badawcze wynikające z art. 16 ust. 2 z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz. 595 ze zm.)

Los dobles etimológicos en español (1611-1739), Kraków, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, 438 str.

Przedmiotem pracy są dublety etymologiczne w języku hiszpańskim badane na materiale leksykograficznym z lat 1611-1739. Monografia napisana jest w języku hiszpańskim.

Już pierwsze zbliżenia do tego zagadnienia (cf. Stala 2009) wykazały, że istniejące teorie dotyczące dubletów nie do końca odpowiadają stanowi faktycznemu, upraszczając bądź spływając problematykę. Poza tym, widoczny jest niezaprzeczalny niedostatek opracowań na ten temat. W całym językoznawstwie hiszpańskim istnieją w zasadzie tylko dwie monografie poświęcone dubletom, mianowicie opublikowana w języku rosyjskim praca I. A. Korolenko (*Slovar etimologičeskich dublietov ispanokogo jazyka*, 1969) i stosunkowo niedawno wydana

monografia B. Gutiérrez (*Estudio histórico-semántico de los dobles múltiples en español moderno*, 1989).

Niniejsza praca ma charakter nowatorski z co najmniej trzech powodów. Po pierwsze, obejmuje okres niezbadany jeszcze w historii hiszpańskich dubletów; po drugie, przedstawia kompletny i udokumentowany materiał analityczny; po trzecie wreszcie, rozszerza zakres badań o morfologię, fleksję, grafematykę oraz szczegółowy opis zmian semantycznych.

Przedmiotem badań są dublety etymologiczne rozumiane jako pary (w przypadku tzw. dubletów prostych – *dobletes simples*) lub grupy wyrazów (w przypadku dubletów wielokrotnych – *dobletes múltiples*) o wspólnej etymologii. Wyrazy te można podzielić na wyrazy ludowe (*palabra popular*), które są efektem regularnego rozwoju historycznego i wyrazy książkowe, zbliżone do formy etymonu łacińskiego, zwane również *kultyzmami* (*cultismos*) lub *semikultyzmami* (*semicultismos*).

W obecnej monografii podstawą badawczą jest 16 najważniejszych słowników jedno-, dwu- i wielojęzycznych zawierających część hiszpańską. Badany okres (1611-1739) wyznaczają kamienie milowe w historii leksykografii hiszpańskiej, a mianowicie pierwszy słownik hiszpańsko-hiszpański S. Covarrubiasa Orozco *Tesoro de la lengua castellana o española* i ostatni tom pierwszego wydania słownika Królewskiej Akademii Języka (RAE): *Diccionario de Autoridades*. Materiał ten nie tylko nie został zbadany pod kątem dubletów, ale stanowi również niezwykle interesujący fragment dziejów języka hiszpańskiego, tj. w przededniu reformy i normalizacji, a jednocześnie w okresie największego w historii rozkwitu języka i literatury (stąd paragraf poświęcony relacjom grafia-fonia). Cały materiał badawczy został umieszczony w autorskim *Glosariuszu* zredagowanym na potrzeby tego studium.

Celem pracy jest zbadanie zjawiska dubletów zarówno na płaszczyźnie teoretycznej, jak i analitycznej. Dlatego podstawowe zadanie to doprecyzowanie założeń teoretycznych i konfrontacja konkretnego materiału z istniejącymi definicjami części składowych dubletu oraz opiniami na temat mechanizmu jego powstawania i kryteriów jego wyodrębniania w materiale językowym. Do tego zaś niezbędna jest dokładna analiza samych dubletów na poziomach historyczno-etymologicznym, fonetyczno-fonologicznym, morfologiczno-fleksyjnym i leksykalno-semantycznym. Przeprowadzone badanie rzuca z kolei światło na sam proces powstawania dubletów, ich miejsce i rolę w języku, charakterystykę na wszystkich wyżej wymienionych poziomach, co pozwoli na udoskonalenie założeń metodologicznych w kolejnych opracowaniach, do których zresztą praca jest zaproszeniem. W ten sposób ilustrujemy szczegółowo pewien wycinek z historii hiszpańszczyzny, ale nasza kompetencja językowa pozwala na bardziej ogólne wnioski i przypuszczenia co do żywotności dubletów w języku i warunków ich powstawania, zaniku lub uproszczenia.

Przyjętą metodę badawczą można określić mianem analityczno-diachronicznej, gdyż analizujemy konkretny materiał historyczny. Świadomi, że monografia należy do nurtu prac humanistycznych, staramy się nadać jej charakter ściśle naukowy, a więc po uprzednich refleksjach teoretycznych udokumentować faktyczny stan języka (umieszczony w *Glosariuszu*), następnie zaś przeprowadzić rzetelną wieloaspektową analizę materiału, której przebieg wynika z przedstawionych i przyjętych wcześniej założeń. Przeprowadzona analiza ma na celu zebranie szerszej gamy spostrzeżeń na temat realnego zachowania dubletów.

Część pierwsza monografii naświetla zjawisko dubletów w języku: przegląd dubletów w głównych językach romańskich, germańskich i słowiańskich (z ich uczonym analogiem –

starocerkiewnosłowiańskim), mechanizm ich powstawania, taksonomię dubletów oraz definicję ich części składowych: kultyzmów, semikultyzmów i wyrazów ludowych.

Po tych wstępnych ustaleniach przyjmujemy obowiązującą w naszej monografii definicję dubletu etymologicznego jako pary (lub grupy) wyrazów hiszpańskich, składającej się z leksemów o wspólnym pochodzeniu, w naszym wypadku wyłącznie z łaciny, z których jeden charakteryzuje się regularnym rozwojem, podczas gdy drugi jest bezpośrednim zapożyczeniem z łaciny. Są to elementy formalnie różne, zróżnicowane często także na poziomie semantycznym i stylistycznym.

Analizę i zebrane uwagi na temat badanych dubletów można *grosso modo* podzielić na dwie części: obserwacje wstępne oraz analizę właściwą. Pierwsze obejmują statystykę dubletów (399 dubletów, w tym ok. 268 prostych i ok. 95 złożonych, reszta, trudniej klasyfikowalna, stanowi rozmytą kategorię dubletów, które można określić mianem historycznych), kategorie gramatyczne, do których należą dublety oraz uwagi etymologiczno-historyczne.

Obserwacje „jakościowe” obejmują dogłębną analizę na poziomach fonetyczno-fonologicznym, morfo-fleksyjnym oraz leksykalno-semantycznym. Każdy z tych rozdziałów posiada podobną strukturę: na wstępie przedstawiamy teorie już istniejące, a w trakcie szczegółowej i metodycznej analizy (mogącej chwilami sprawiać wrażenie wręcz dydaktyczne), opatrzonej licznymi przykładami zaczerpniętymi z zebranej dokumentacji, weryfikujemy przedstawione teorie.

Jakkolwiek tematyka pracy obejmuje wyłącznie dokładnie określony etap w historii języka hiszpańskiego, dołączamy niewielki paragraf poświęcony żywotności dubletów i ich elementów składowych jako zaproszenie do dalszych badań.

Z obserwacji jednostkowych wynikają spostrzeżenia dotyczące badanego materiału, a na ich podstawie można wyciągnąć wnioski o charakterze ogólnym, które w obecnej monografii przedstawiają się następująco: 1. Nowa definicja dubletu etymologicznego – cytowana na początku pracy, która odnalazła potwierdzenie po przeprowadzonych badaniach. 2. Latynizm (utożsamiany w tym konkretnym przypadku z kultyzmem) to leksem, który zachowuje podobieństwo z etymonem na wszystkich poziomach języka i może mieć charakter zarówno epistemologiczny (pochodzenie wyrazu), jak i aksjologiczny (uzus w pewnych rejestrach języka). 3. Status pożyczki możemy jednoznacznie przypisać kultyzmom późnym (dziedzicznym, hiszp. *heredados*), wówczas widocznie zarysowuje się znany powszechnie podział na zapożyczenia „konieczne” i „luksusowe” (*préstamos de lujo y de necesidad*). 4. W przypadku kultyzmów wczesnych (zwykłych, hiszp. *simples*), o dacie równoległej z wyrazami ludowymi, można zakładać zapożyczenie „nieświadome”: użycie formy latynizującej i ludowej w określonych sytuacjach komunikacyjnych i w odmiennym znaczeniu sprawia, że elementy te nie wchodzą w konflikt, lecz zajmują dwa autonomiczne miejsca w systemie, tworząc dublet. W przypadku, gdy odmiennej formie nie odpowiada odmienne znaczenie, mamy do czynienia z wariantami historycznymi, które z upływem czasu zostaną usunięte z systemu językowego. 5. Nieproduktywne wydaje się także przyjęcie bezwyjątkowo jednego kierunku powstawania dubletów: zróżnicowanie formalne → zmiana semantyczna czy polisemia etymonu → różnica fonetyczna, chociaż widoczna jest rola polisemii w procesie powstawania dubletów (tzw. repartycja znaczeń) i zróżnicowanie znaczeniowe jako warunek przetrwania dubletu. 6. Latynizmy (a zatem i te wchodzące w

skład dubletów) mogą mieć charakter graficzny, fonetyczny, morfologiczny i semantyczny. Przyjmując niestosowane (świadomie) w tej monografii bardziej nowoczesne teorie językoznawcze, możemy zilustrować to w ten sposób, że dublety, które zróżnicowane są na wszystkich poziomach, stanowią centrum kategorii, a te zróżnicowane na niektórych spośród nich - jej peryferia. Wszystkie one jednak do niej należą i świadczą po raz kolejny o tym, że zjawiska językowe nie tworzą zbiorów o wyraźnych granicach, a raczej swoiste *continuum*.

Ostatnie uwagi stanowią wytyczne dla dalszych badań nad tą tematyką: 1. Kryterium fonetyczne stanowi punkt wyjścia w określaniu i ekskserpcji dubletów, 2. Znaczenie nie tylko stanowi jeden z poziomów dubletu, ale decyduje o jego żywotności, 3. Kryterium chronologiczne ma zastosowanie tylko w przypadku kultyzmów późnych (dokumentacja, jaką dysponujemy zawsze przecież jest przybliżona i otwarta na kolejne antydatacje), 4. Wszystkie pozostałe czynniki (wpływy dialektalne, mody językowe, hiperpoprawność etc.) mogą być analizowane na późniejszych etapach analizy i stanowić istotny przyczynek w pracach nad słownictwem hiszpańskim.

Całość pracy opatrzona została dwoma dodatkami. Pierwszy z nich to autorski słownik dubletów [*Glosario de los dobles etimológicos españoles (1611-1739)*] utworzony wyłącznie na potrzeby pracy i poprzedzony szczegółowym opisem jego mikrostruktury. *Glosariusz* zawiera 399 dubletów, ich pełną dokumentację wraz z podaniem pierwszej dokumentacji w języku i jej źródeł, jest ułożony w porządku alfabetycznym etymonów łacińskich. Tam, gdzie istnieją spory na temat pochodzenia wyrazów czy pojawiają się informacje mogące rzucić światło na mechanizm dubletów, opatrujemy hasło dodatkowym komentarzem. Drugi dodatek to alfabetyczny indeks badanych leksemów.

Zebrane materiały mogą mieć wielorakie zastosowanie. *Glosariusz* na przykład może posłużyć jako materiał źródłowy do badań nad językiem hiszpańskim tzw. Złotego Wieku, potencjalnie może także zostać wykorzystany w projekcie analogicznym do planowanego obecnie w języku niemieckim słownika dubletów (cf. B. Paraskewow, Zur lexikographischen Darstellung des Phänomens etymologische Duplizität, *Zeitschrift für germanistische Linguistik*, 2002, vol. 30, n° 1, str. 23-55). Jako że praca obejmuje tylko fragment historii języka i opiera się wyłącznie na materiale leksykograficznym, pozostawia otwarte pole do badań zarówno jeśli chodzi o badaną epokę, jak i materiał źródłowy. Mamy zatem nadzieję, że monografia ta stanie się inspiracją do dalszych studiów tego fascynującego i mało opracowanego zagadnienia, jakim są hiszpańskie dublety etymologiczne.

Monografia uzyskała pochlebne recenzje wydawnicze prof. dr. Stanisława Widłaka (UJ, Kraków) i dr. hab. Jerzego Szalka (UAM, Poznań) i jednogłośnie określona została przez obu recenzentów jako *novum* w językoznawstwie hiszpańskim.

Szczegółowe informacje o tematach poruszanych w monografii znajdują się w spisie treści (ponieważ monografia napisana jest w języku hiszpańskim, spis treści został przetłumaczony na język polski):

I. TYTUŁEM WSTĘPU

1. Przedmiot pracy, wybór tematu
2. Cel pracy i korpus badawczy

3. Metoda badawcza i zawartość monografii
4. Zaproszenie do nowych badań

II. DUBLETY W HISZPAŃSKIM I INNYCH JĘZYKACH – STAN BADAŃ

1. Łacina i języki romańskie
 - 1.1. Łacina
 - 1.2. Francuski
 - 1.3. Portugalski
 - 1.4. Włoski
 - 1.5. Rumuński
 - 1.6. Galicyjski
 - 1.7. Kataloński
 - 1.8. Hiszpański
2. Języki germańskie
 - 2.1. Angielski
 - 2.2. Niemiecki
3. Języki słowiańskie – rosyjski
 - 3.1. Cechy fonetyczne
 - 3.2. Cechy morfologiczne
 - 3.3. Cechy semantyczne
4. Sanskryt i języki semickie

III. ZAŁOŻENIA TEORETYCZNE

1. Wyjaśnienia terminologiczne
2. Kultyzm
 - 2.1. Znane definicje
 - 2.2. Mechanizm powstawania: przyczyny i skutki
 - 2.3. Kryteria wyodrębniania
 - 2.4. Typologia kultyzmów
 - 2.5. Kultyzm jako zapożyczenie
3. Semikultyzm
 - 3.1. Znane definicje
 - 3.2. Mechanizm powstawania: przyczyny i skutki
4. Dublet
 - 4.1. Typologia, mechanizm powstawania, charakterystyka
 - 4.2. Dublety wielokrotne, historyczne, pozorne
 - 4.3. Dublety etymologiczne w hiszpańskim – różne spojrzenia
 - 4.4. Przyczyny powstawania dubletów
 - 4.5. Mechanizm powstawania dubletów
 - 4.6. Kryteria wyodrębniania
 - 4.7. „Wewnętrzna” charakterystyka dubletów

IV. STATYSTYKA, UWAGI O CHARAKTERZE HISTORYCZNYM I ETYMOLOGICZNYM

1. Statystyka
2. Charakterystyka dubletów
3. Uwagi etymologiczne
4. Uwagi historyczne: nowe znaczenia, zmiany datacji
5. Komponent dialektałny, ograniczone użycie
6. Grafia

V. UWAGI NA POZIOMIE FONETYCZNYM I FONOLOGICZNYM

1. Zmiany samogłoskowe
 - 1.1. Samogłoski nieakcentowane
 - 1.2. Samogłoski przedakcentowe w sylabie inicjalnej
 - 1.3. Samogłoski przedakcentowe wewnętrzne
 - 1.4. Samogłoski poakcentowe wewnętrzne
 - 1.5. Samogłoski poakcentowe końcowe
 - 1.6. Samogłoski akcentowane
 - 1.6.1. Metafonia
 - 1.6.2. Dyftonogizacja
 - 1.7. Wnioski – cechy samogłoskowe
2. Zmiany spółgłoskowe
 - 2.1. Inicjalne proste
 - 2.2. Grupy inicjalne łacińskie
 - 2.3. Grupy wewnętrzne proste
 - 2.4. Geminaty
 - 2.5. Grupy spółgłoskowe pierwotne
 - 2.5.1. Nosowa + spółgłoska
 - 2.5.2. Wargowa + spółgłoska
 - 2.5.3. Welarna + spółgłoska
 - 2.5.4. Drżąca prosta + spółgłoska
 - 2.5.5. Działowa + spółgłoska
 - 2.5.6. Wargowo-zębowa + spółgłoska
 - 2.5.7. Boczna + spółgłoska
 - 2.5.8. Grupy *li, le, ti, te*
 - 2.6. Końcowe
 - 2.7. Wnioski – cechy spółgłoskowe
3. Pozostałe zjawiska
 - 3.1. Dysymilacja
 - 3.2. Asymilacja
 - 3.3. Metateza
 - 3.4. Epenteza
 - 3.5. Proteza
 - 3.6. Kontaminacja
 - 3.7. Wokalizacja spółgłoski
4. Wnioski – zmiany samogłoskowe i spółgłoskowe

VI. UWAGI NA POZIOMIE MORFOLOGICZNYM

1. Uwagi ogólne, zjawiska o charakterze etymologiczno-morfologicznym
 - 1.1. Pochodzenie z odmiennych przypadków łacińskich
 - 1.2. Pochodzenie z dwóch odmiennych kategorii gramatycznych
 - 1.3. Zmiana kategorii gramatycznej w dubletach
2. Elementy morfologii fleksyjnej
 - 2.1. Fleksja rzeczownika – liczba gramatyczna
 - 2.2. Zmiana liczby gramatycznej
 - 2.3. Fleksja rzeczownika – rodzaj gramatyczny
 - 2.4. Zmiana rodzaju gramatycznego
 - 2.5. Rodzaj rzeczowników
 - 2.6. Rodzaj przymiotników
 - 2.7. Fleksja czasownika
3. Elementy morfologii leksykalnej
 - 3.1. Derywaty i złożenia

- 3.2. Sufiksy rzeczownikowe i przymiotnikowe
- 3.3. Podsumowanie
- 3.4. Sufiksy czasownikowe
- 3.5. Podsumowanie
- 3.6. Prefiksy
- 3.7. Podsumowanie
- 3.8. Derywacja wsteczna
- 3.9. Złożenia

4. Wnioski – zmiany morfologiczne

VII. UWAGI NA POZIOMIE SEMANTYCZNYM

- 1. Ustalenia teoretyczne i metodologiczne
 - 1.1. Zmiana semantyczna – zastosowana metoda
 - 1.2. Semantyka w kultyzmach – przegląd istniejących teorii
 - 1.3. Semantyka w dubletach – przegląd istniejących teorii
- 2. Semantyka w dubletach - mechanizmy
 - 2.1. Przeniesienie nazwy
 - 2.1.1. Podobieństwo znaczeń - metafora
 - 2.1.2. Przyległość znaczeń - metonimia
 - 2.2. Przeniesienie znaczenia
 - 2.2.1. Przyległość form – elipsa
 - 2.3. Zmiany mieszane
- 3. Semantyka w dubletach - efekty
 - 3.1. Zasięg znaczenia
 - 3.1.1. Zawężenie znaczenia
 - 3.1.2. Rozszerzenie znaczenia
 - 3.2. Wartość znaczenia
 - 3.2.1. Amelioryzacja znaczenia
 - 3.2.2. Pejoratywizacja znaczenia
 - 3.3. Efekty konkretne. Relacja konkretne ↔ abstrakcyjne
- 4. Polisemia jako źródło zmian – repartycja znaczeń jako efekt polisemii w łacinie
- 5. Brak zmian między wyrazem ludowym a książkowym
- 6. Zróżnicowanie stylistyczne, ograniczone użycie
- 7. Dublety wielokrotne – analiza semantyczna
- 8. „Dublety *a posteriori*”
- 9. Obecna analiza a teorie istniejące (Korolenko, Ortega Ojeda)
- 10. Wnioski – zmiany semantyczne

VIII. PRODUKTYWNOŚĆ I ŻYWOTNOŚĆ DUBLETÓW

- 1. Produktywność i kreacje współczesne
- 2. Żywotność części składowych dubletu
- 3. Kreacje *a posteriori*

IX. UWAGI KOŃCOWE I WNIOSKI

- 1. Uwagi końcowe
 - 1.1. Charakterystyka dubletów
 - 1.2. Uwagi etymologiczne
 - 1.3. Uwagi historyczne: nowe znaczenia, zmiany datacji
 - 1.4. Komponent dialektalny, ograniczone użycie
- 2. Uwagi teoretyczne
 - 2.1. Semikultyzm w świetle nowych badań

- 2.2. Kultyzm jako zapożyczenie
 - 2.2.1. Droga zapożyczenia
 - 2.2.2. Pierwsza datacja
 - 2.2.3. Adaptacja na poziomie graficznym, fonetycznym, morfologicznym, semantycznym
 - a. Adaptacja fonemiczna
 - b. Adaptacja morfologiczna
 - c. Adaptacja semantyczna
 - 2.2.4. Efekty zapożyczeń
- 3. Wnioski ogólne
 - 3.1. Definicja dubletu etymologicznego i kultyzmu
 - 3.2. Mechanizm powstawania dubletu
 - 3.3. Rodzaje dubletów
 - 3.4. Schemat badań

GLOSARIUSZ HISPZAŃSKICH DUBLETÓW ETYMOLOGICZNYCH (1611-1739)

- 1. Opis korpusu badawczego
- 2. Dobór materiału
- 3. Opis glosariusza

BIBLIOGRAFIA

INDEKS WYRAZÓW

STRESZCZENIE

ABSTRACT

5. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze

Pomimo że w ciągu swojej pracy dydaktycznej miałam do czynienia z wszystkimi zagadnieniami językoznawstwa hiszpańskiego, moje obszary badawcze, co jest widoczne w dorobku naukowym, koncentrują się zasadniczo na dwóch dziedzinach: językoznawstwie historycznym (w tym: hiszpańskiej gramatyce historycznej *sensu stricto*, ale też historii leksyki i leksykografii historycznej) oraz hiszpańskim Ameryki Południowej, ze szczególnym uwzględnieniem obszaru Río de la Plata. Zainteresowania historyczne zaowocowały m.in. zaproszeniem do monografii na temat nazw barw (2010), a te „amerykańskie” – rozdziałem w niebywale popularnej monografii pod redakcją M. Gawryckiego „Dzieje kultury latynoamerykańskiej” (2009).

W sumie, w ciągu całej swojej dotychczasowej kariery naukowej opublikowałam 32 pozycje: 4 artykuły przed doktoratem, a po otrzymaniu tytułu doktora: 2 monografie autorskie, 11 artykułów opublikowanych w tomach monograficznych, 11 artykułów naukowych (dodatkowe 3 w druku), redakcje dwóch tomów naukowych, jeden słownik (współautorstwo) oraz podręcznik do nauki języka hiszpańskiego. Jako filolog z dumą przyznaję, że przetłumaczona przeze mnie biografia A. Piazzolli, wydana przez PWM w 2008 r., także w formie audiobooka, zajęła pierwsze miejsce w kategorii „literatura faktu i reportaże”.

Jeszcze w czasie studiów brałam udział w kursach językowych organizowanych w Hiszpanii oraz w międzynarodowej konferencji organizowanej przez Coimbra Group pt. „Cityline in Literature”. W czasie swojej pracy na Uniwersytecie Jagiellońskim otrzymałam trzy kilkumiesięczne stypendia: na Universidad Autónoma de Madrid (Hiszpania),

Universidade de Coimbra (Portugalia), Universidad de Buenos Aires (Argentyna), odbyłam liczne kwerendy w Iberoamerikanisches Institut w Berlinie, a także w Argentynie (głównie w Buenos Aires) i Hiszpanii (głównie w Barcelonie). Uczestniczyłam także w 19 konferencjach krajowych i zagranicznych, których listę przedstawiam poniżej.

6. Lista konferencji i sympozjów (nazwa kongresu/ organizator/ miejsce/ tytuły referatów)

1997 - *Międzynarodowe Sympozjum Hispanistów*, UW, Warszawa, [Nuevos datos acerca de los arabismos en español]

1999 - *Historia słowników, słowniki historyczne*, Uniwersytet Opolski i Uniwersytet Warszawski, Opole, [Historia leksykografii polsko-hiszpańskiej]

2000 - *50 Międzynarodowy Kongres Amerykanistów*, UW i CEISAL, Warszawa

2001 - *Español – lengua y dimensión cultural*, UAM, Poznań, [Los anglicismos actuales en el Río de la Plata]

2002 - *Międzynarodowy Kongres La Argumentación: Lingüística, Retórica, Lógica, Pedagogía*, Universidad de Buenos Aires, Buenos Aires

2002 - *Sympozjum organizowane przez UW z okazji 30-lecia katedry Iberystyki*, UW, Warszawa, [Tango – símbolo nacional de la Argentina]

2004 – I edycja międzynarodowego kursu *Europa como espacio cultural*, UJ, Kraków, [El castellano de Buenos Aires: entre Europa y América]

2004 - *IV Congreso Europeo CEISAL de Latino-americanistas*, Bratysława, Słowacja

2005 - *Międzynarodowy Kongres Retos de hispanismo en la Europa Central y del Este*, UJ, Kraków, [Lunfardo – otro intento de su definición]

2006 - *I Seminario Internacional de Hispanística*, Uniwersytet w Presovie, Presov, Słowacja, [Hexaglosson dictionarium (1646): Análisis del contenido castellano]

2008 - *Encuentros de lingüística*, UMCS, Lublin, [Algunas aclaraciones sobre el tema de *cultismo* y *semicultismo*]

2008 - III edycja międzynarodowego kursu *El proyecto de una identidad europea*, Cluj Napoca (Rumunia), [Entre la política y la lingüística – el caso del casubio]

2008 - *I Foro de Lingüística Hispánica*, Uniwersytet Łódzki, Łódź, [Los dobles etimológicos en español – presentación del fenómeno]

2010- Kongres PTSL, Warszawa

2010 - Kongres PTJ, Wrocław

2010 - XXXIX Simposio Internacional de la Sociedad de Lingüística Española, Santiago de Compostela (Hiszpania), [Repartición de significados en los dobles españoles como resultado de la polisemia en latín]

2010 - Spotkanie językoznawców romańskich, UJ, Kraków, [Los dobles "indirectos" (1611-1739). Aportaciones al estudio de los dobles en español]

2011 - II Foro de Lingüística Hispánica, Uniwersytet Śląski, Katowice, [Dobles etimológicos en el español (1611-1739). Conclusiones semánticas]

2011 – Międzynarodowa konferencja *Pensées orientale et occidentale. Influences et complémentarité*, UJ, Kraków, [Los arabismos cromáticos en español, ss. XVI-XVII].

7. Osiągnięcia dydaktyczne

W ciągu 12 lat mojej pracy dydaktycznej na Uniwersytecie Jagiellońskim prowadziłam zajęcia na filologii hiszpańskiej i portugalskiej w następującym zakresie: hiszpańskie językoznawstwo opisowe (fonetyka i fonologia, morfologia, składnia, leksykologia), hiszpańskie i portugalskie językoznawstwo historyczne, zajęcia opcyjne (*El español de Buenos Aires*), wykłady monograficzne (*Los nombres de los colores en español*; *Los dobles etimológicos en español*), zajęcia praktyczne z j. hiszpańskiego, a od roku 2004 seminarium magisterskie dla studentów filologii hiszpańskiej i, przez kilka lat, portugalskiej (*Językowe wyznaczniki odrębności kulturowych. Językoznawstwo kulturowe*).

W ciągu 8 lat wypromowałam 76 magistrów, których prace magisterskie związane były praktycznie z wszystkimi dziedzinami językoznawstwa i redagowane w językach: hiszpańskim, portugalskim, katalońskim i galicyjskim. Z satysfakcją przyznaję, że czworo z nich rozpoczęło studia doktoranckie na uczelniach polskich lub zagranicznych.

Od dwóch lat zasiadam w komisji rekrutacyjnej na studia magisterskie II stopnia na kierunku filologia hiszpańska, w latach poprzednich współpracowałam z komisją rekrutacyjną na studia dzienne na tym samym kierunku.

Od roku 2006 na podstawie § 15 ust. 5 i 6 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 5 lutego 2004 r. jestem rzeczoznawcą do spraw podręczników przeznaczonych do kształcenia ogólnego w zakresie języka hiszpańskiego.

8. Współpraca z instytucjami

W czasie zatrudnienia na UJ przeprowadziłam następujące kursy i wykłady gościnne:

2007 – cykl wykładów na Universidad de Tucumán, Argentyna;

2008 – wykład w ramach III edycji programu "El proyecto de una identidad europea"; Uniwersytet w Cluj Napoca, Rumunia;

2010 – cykl wykładów na Universitat Abat Oliba CEU, Barcelona, Hiszpania.

9. Udział w projektach i grantach

Jestem uczestnikiem przygotowywanego międzynarodowego grantu w ramach programu *Master Erasmus Mundus* „Lengua española y Lingüística Europea (LELE)” współorganizowanego przez Universidad de Oviedo (Hiszpania), Europa-Universität Viadrina (Niemcy) i Uniwersytet Jagielloński. Obecnie czekamy na rozstrzygnięcie nowej edycji 2012/2013 (w ubiegłym roku program nie otrzymał dofinansowania).

10. Popularyzacja nauki i praca organizacyjna

W roku 2004 byłem organizatorem międzynarodowego kursu pt. *Europa como espacio cultural* (Kraków, 10-14.09), a w 2005 organizatorem międzynarodowego sympozjum z okazji 30-lecia krakowskiej iberystyki: *Retos del hispanismo en la Europa Central y del Este*.

W roku akademickim 2010/11 przez pół roku pełniłem funkcję kierownika studiów eksternistycznych w Instytucie Filologii Romańskiej UJ.

Od września 2012 pełnię funkcję zastępcy dyrektora do spraw programowych w Instytucie Filologii Romańskiej.

W ramach popularyzacji kultury latynoamerykańskiej wygłosiłem szereg wykładów na temat historii tanga oraz opublikowałem cykl artykułów na temat ewolucji tekstów tang (<http://www.krokus.internetdsl.pl/LB/slowa.htm>), brałem udział w programach na temat Argentyny (TVP Kultura) czy muzyki A. Piazzolli (PR II). Jestem także autorką artykułów na szeroko rozumiane tematy literacko-kulturowe w piśmie latynoamerykanistów UJ *Curara* (www.curara.org).

11. Plany badawcze

Moje plany badawcze (niektóre już w trakcie realizacji) podzielić można na naukowe, dydaktyczne i popularno-naukowe. Plan naukowy to napisanie historii leksyki hiszpańskiej, z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć w tej dziedzinie i własnymi odkryciami wynikającymi z ostatnich badań. W dziedzinie dydaktyki planuję wydanie podręcznika do gramatyki historycznej języka hiszpańskiego, której wciąż brak na polskim rynku. Publikacja popularno-naukowa to monografia na temat historii tanga, oparta na zebranych podczas moich podróży do Argentyny i Urugwaju bogatym księgozborze literatury przedmiotu. Najbardziej ambitnym „marzeniem naukowym” jest opracowanie (być może przy pomocy grantu i w kilkusobowym zespole) słownika *Thesaurus Polyglottus* H. Megisera (1603), a dokładniej jego hiszpańskiej części.

12. Podsumowanie

W ciągu mojej pracy na uczelni zapoznałam się z wszystkimi dziedzinami językoznawstwa hiszpańskiego, zdobyłam umiejętność redagowania zarówno artykułów naukowych, jak i monografii, a także nabyłam umiejętność przekazywania swoich dokonań na forach studenckich (wykłady) i naukowych (sympozja, konferencje). W rankingu przeprowadzonym przez moją uczelnię w 2011 r. zostałam zaklasyfikowana do grupy A. Ogółem w latach 2005-2011 uzyskałam wynik łączny 212, przy średniej 143.

Ewa Stala